

Onnan el, innen oda

Nem ízlik az itteni kenyér, ezért inkább magam sütöm. Kovászt neveltem a karantén alatt, s érleltem a gondolatot, hogy elhagyom az országot. Megtettem. Lassan két éve van velem anyakovászmom és növeszti kenyereim belét. Félttem, hogy túléli-e a költözést és egy új környezetben is képes-e élteben maradni, mégiscsak magyar liszt és magyar vízzel kezdte életét. Sikerült, erős a kovászmom! Csak úgy, mint fiam a pocakomban. Minden mozdulata határozott, nem úgy, mint az enyém. Jó édesanya leszek majd? Mit rontok majd el visszafordíthatatlanul? Egy hónap van vissza érkezéséig, ő erősödik én gyengülök. Cammogva lépegetek a várandótság heteiben előre, s adom át testem irányítását neki. Ő már itt fogant, s itt is fog megszületni magyarnak külföldön.

Járunk majd hétvégi magyar oviba, iskolába, táncolunk majd dunántúlit és napdalokat énekelve főzzük a vasárnapi ebédet. Rántotthúst és húsolevest sok tésztával. Hiányzik Anyu leve-se. De jön majd ő is, a gyermekágyi időszakban főz nekem.

Szereztünk magyart kolbászt Sanyitól. Sütnivaló. Hozza minden hónapban, a hűtős kocsi-jából árulja vasárnaponként a zárt boltok parkolójában. Mintha egy titkos kis szeánszra érkez-nénk, úgy közelítjük meg férjemmel a hússal teli járművet. Persze előre feliratkoztunk, hogy jusson. Vasárnap itt zárva vannak a boltok, így mintha valami kihágást követnénk el, úgy vesszük fel a magyar árut. Itt nincs jó kolbász, csak Wurst van.

A kerítések errefelé nem jellemzők. Sövényt ültetnek a telek határokra, amit német precízséggel szögletesre igazítanak. Szép amúgy, főleg ősszel és tavasszal mikor átöltöznek a levelek. Azért hiányzik az otthoni fák kócos-sága és a bokrok formátlansága.

Jó itt, nyugis, csendes, lassú és kiszámítható. Talán a húszas éveimben még azt mondtam volna erre az életre, hogy unalmas és lagymatag, de most mintha kényelmesen megtudnák pihenni ebben az új kabátban. Nem szorít, nem nagy, nem kicsi, pont jó, minőségi.

Elváltottam én is otthonról. Ha hazamegyek összeszorítja a szívemet az a sok szomorú arc. A hírek, a plakátok kipréselik a levegőt a tüdőmből, az erőm elhagy. Úgy érzem magam, mint egy ruhafogasra akasztott blézer, akit csak cipelnek a rokonokhoz, megmaradt barátokhoz látogatóba.

Hiányzik a Balaton. Majd megyünk nyaranként a fiunkkal pancsolni és sajtos-tejfölös lángost enni. Remélem bírni fogja még a gyomrom az olajos forró tésztát és nem kényelmesedik el.

De mit mondok majd a fiamnak? Miért jöttünk el? Miért járunk haza? S hogy vagyunk mi itt magyarok? S miért leszünk most már otthon örökre külföldiek? Tudom, mindenkinek van egy távol élő unokatestvére, nagybátyja, nagynénje, de sose gondoltam arra, hogy azok a külföldi rokonok most már mi vagyunk.